

GÜN OLA HARMAN OLA

her gün tozunu alırdı dünyanın
haberi olmadan
sedef kakmalı boya sandığıyla mercan usta
gün ola harman olayken elleri
eğilmeseydi dağlar
kesilmeseydi zeytinlerin sesi soluğu
gönenirdi sarı çiçeğin
toprağı suyu

ayakları yere basardı
kapısını açan
dilsiz anahtarla
gün ola harman olayken elleri
sevi'yle dokunsaydı kutsallar
sakız akardı
dili damağı kurusa da çamlardan
kimsesiz ağıtlara

dünkü değildi
tenindeki tuz
derinlerin andacıydı
gün ola harman olayken elleri
cennete kovan olsaydı kayınlar
günahlar tartılmaz
akıllı deliler kaçmazdı
cümle kapısından

düştüğü yerden
toprakla kalkardı
kendinden içeri
gün ola harman olayken elleri
tutunsaydı dünya
ardıç kovalarının çilesine
suya giden kalbur-a- dönmeden
eklenirdi insan insana

rumuz: gülibrişim